

El canvi climàtic

LES QUATRE ESTACIONS

Les quatre estacions. Així es deia el conte que m'explicava la mare quan érem petits. Era un conte de l'àvia, de quan ella només era una nena i vivia a l'illa de Menorca. Abans que el temps es tornés boig.

A la portada del conte hi ha quatre escenes dibuixades, que corresponen a les quatre estacions: la primavera la representen arbres i camps plens de flors i nens que corren descalços entre papallones de colors. L'estiu és un sol que ho domina tot i nens i nenes a la platja fent castells de sorra. A la tardor hi ha també nens i nenes, però aquesta vegada van contents a l'escola sota uns paraigües que els protegeixen de la pluja fina, que cau del cel gris. Estan contents. No tenen por. El dibuix de l'hivern és el meu preferit; nens de nou, jugant a la neu, fent ninots. La mare ens explicava que l'àvia els portava de petits a jugar amb la neu i a tirar-se amb trineu per les muntanyes nevades...

Això era abans... les coses han canviat bastant.

Si l'àvia visqués, diria que el món no és el mateix. Ella vivia a Menorca i, abans que ella, els seus pares i els pares dels seus pares, una família de pescadors. A causa de l'escalfament de la Terra, l'aigua del mar va pujar de nivell. La gent va haver de marxar dels pobles costaners i deixar la casa de tota una vida, per anar terra endins. Així van arribar aquí a la Cerdanya.

Els mars es van anar escalfant, molt més ràpid del que pronosticaven els experts, i les espècies marines es van ressentir. Els pescadors van haver de canviar d'ofici. Molts peixos que venien a les nostres costes, van migrar cap a costes més fredes. D'altres que vivien lluny d'aquí s'hi van trobar com a casa i van créixer de nombre sense control. Les meduses van envair

les platges i banyar-se es va convertir en un repte, només per valents. D'altres espècies com les anxoves simplement es van deixar morir, incapaces d'adaptar-se a tants canvis.

Les estacions també van morir. Els estius es van anar allargant i s'acaben brusquement, quan comença l'època de pluges. La primavera i l'hivern s'han perdut pel camí, com si fossin només un tràmit del que es pot prescindir. Ara, passem de temporades de sequeres i onades de calor a èpoques de pluges torrencials que ho destrossen tot al seu pas.

Ja no sortim a passejar. Les al·lèrgies ens ofeguen a la majoria i, a causa que no hi ha hivern, espècies de mosquits i insectes voladors de tota mena ens ataquen dia i nit sense descans. La mare vivia permanentment amoïnada, ruixant-nos amb líquids pudents que haurien de fer desistir els mosquits i prenent-nos la temperatura per si la malària truca a la porta en forma de picada.

La neu també ha desaparegut. No de tot arreu, és clar, però sí de les muntanyes més properes. El Pirineu no té muntanyes gaire altes, fet que va provocar que totes les estacions per sota dels 2000 metres tinguessin una mort lenta i penosa. Ara, els pobles que havien estat d'esquiadors, són pobles fantasma. Estacions de tren buides i abandonades, apartaments i cases tancades, o obertes a la força i destrossades, finestres penjant, vidres trencats... i tot això sense neu. La neu només es pot veure als cims més alts.

L'àvia s'esgarrifaria si ho veiés.